

W ten sposób podmioty działające na rynku spożywczym i użytkownicy substancji pochodzenia roślinnego mają pewność co do tego, jakie są oparte na ogólnie przyjętych dowodach naukowych właściwości zdrowotne (zatwierdzone zostały już 222 oświadczenia zdrowotne) substancji, które mogą one wykorzystywać w swych produktach, lecz nie zostali oni poinformowani w jednakowy sposób (za pośrednictwem rozporządzenie) o tym, co się stało z oświadczeniami, które nie zostały umieszczone na wykazie: czy są one jeszcze poddawane ocenie, czy wymagają one przeprowadzenia jeszcze bardziej pogłębionej oceny, czy zostały one odrzucone czy też zatwierdzone, a jeśli tak, to kiedy i w jakich terminach.

(¹) Dz.U. L 136, s. 1

(²) Dz.U. L 404, s. 9

Odwołanie wniesione w dniu 8 sierpnia 2012 r. przez Rosellę Conticchio od postanowienia wydanego w dniu 12 lipca 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-22/11 Conticchio przeciwko Komisji

(Sprawa T-358/12 P)

(2012/C 295/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rosella Conticchio (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Giuffrida i A. Tortora)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie F-22/11 Conticchio przeciwko Komisji;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej w celu ponownego rozpoznania żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- stwierdzenie, że skarga, w odniesieniu do której wydano zaskarżone postanowienie była w całości dopuszczalna i zasadna;
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie F-22/11, którym skarga mająca zasadniczo na celu stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej wypłaty emerytury wnoszącej odwołanie została w części odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście bezpodstawna.

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi 3 zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: „Naruszenie zasady dobrej wiary, prawidłowości i bezstronności — z uwagi na brak jasnego przedstawienia zakresu normatywnego niektórych przepisów i praktyk stosowanych przez Komisję w stosunkach z członkami jej personelu”.

W tym względzie zostało podniesione, że w zaskarżonym postanowieniu uznano, iż argumenty wnoszącej odwołanie są oczywiście bezzasadne w związku z zaskarżalnością odcinku wynagrodzenia za styczeń 2010 r., od którego to miesiąca wnosząca odwołanie powzięła wiadomość o swojej sytuacji. Wspomniany odcinek wynagrodzenia nie jest jednak aktem decydującym i nie można go odrębnie zaskarżyć, ponieważ nie określa w sposób wyczerpujący sytuacji zainteresowanej osoby w chwili nabycia uprawnień emerytalnych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odcinek wynagrodzenia, będący decyzją administracyjną o charakterze księgowym, jako taki nie jest aktem mogącym wywoływać niekorzyść a zatem w braku innych elementów nie może zostać zaskarżony. W tej kwestii zostało przypominane, że system SysPer 2 nie pozwala na wyliczenie kwoty przyszłych praw emerytalnych, który tak jak „kalkulator emerytury” zawiera jedynie parametry o charakterze wyłącznie niewiążącym i niezaskarżalnym. R. Conticchio mogła zaskarżyć jedynie ostateczną decyzję pisemną, jej doręczoną, a dotyczącą przyznania i wypłaty uprawnień emerytalnych, ponieważ dopiero od tego momentu posiadała wiedzę na temat dokładnej miesięcznej kwoty je emerytury.

2. Zarzut drugi: „Naruszenie prawa do ochrony sądowej i prawa do jawności postępowania”.

Sąd do spraw Służby Publicznej, uznając, że znajduje wystarczające oparcie w aktach sprawy rozstrzygnął w drodze uzasadnionego postanowienia nie kontynuując postępowania. Takie rozstrzygnięcie naruszyło prawo wnoszącej odwołanie do pełnej ochrony sądowej. Nie uznano bowiem prawa R. Conticchio do przedstawienia jej argumentów ani nie pozwolono jej na przedstawienie dalszych wyjaśnień również w przedmiocie ewentualnych powodów niedopuszczalności tudzież bezzasadności skargi, naruszając w ten sposób zasadę sprawiedliwego procesu. W tym względzie zostało przypominane, że w art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ustanowiono prawo do dobrej administracji, rozumiane jako prawo każdej osoby do tego aby dotyczące jej kwestie były rozpatrywane przez instytucje i organy UE w sposób bezstronny, sprawiedliwy i w rozsądnym terminie. Prawo to obejmuje m.in. prawo każdej osoby do bycia wysłuchaną przed wydaniem w jej sprawie niekorzystnej decyzji indywidualnej.

3. Zarzut trzeci: „W przedmiocie bezpodstawnego wzbogacenia — naruszenie prawidłowości postępowania”.

W tym względzie skargi nie można uznać za wniesioną po upływie terminu, ponieważ w oparciu o odcinek wynagrodzenia nie można było w żaden sposób sprawdzić obecności elementów odnoszących się do rozpatrywanego zarzutu. Wnosząca odwołanie mogła zarzucić Komisji bezpodstawne wzbogacenie dopiero w chwili otrzymania przez nią decyzji o wypłacie emerytury, czyli w dniu 26 maja 2010 r. Wnosząca odwołanie nie posiadała bowiem nigdy pełnej wiedzy na temat wpłaconych składek, gdyż nigdy nie otrzymała od właściwych służb Komisji odpowiednich informacji. Zostało ponadto przypomniane, że Komisja otrzymała odpowiednik aktuarialny składek emerytalnych wpłaconych uprzednio do INPS we Włoszech, poprzez przeniesienie odnośnych praw do wspólnotowego systemu emerytalnego, co skutkuje w przypadku wnoszącej odwołanie brakiem równowagi między otrzymywaną emeryturą a składkami wpłaconymi w trakcie jej kariery. W ten sposób organy Komisji najpierw przyjęły określoną

wysokość składki a następnie uznały, że liczba lat jest niższa niż ta, która odnosi się do rzeczywistej kariery wnoszącej odwołanie, prowadząc do powstania bezpodstawnego wzbogacenia Komisji kosztem swoich urzędników.

Postanowienie Sądu z dnia 6 sierpnia 2012 r. — Makhoul przeciwko Radzie

(Sprawa T-82/12) ⁽¹⁾

(2012/C 295/56)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 14.4.2012.